

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

52

ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ
'Ο ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ 'ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

'ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο 'ΕΛΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

‘Ο Υπερέλληνας!

ΣΤΗ βεράντα του σπιτιού των Υπερανθρώπων, ο Κοντο στούπης ο άστειός νάνος, είναι ξαπλωμένος σέ μιὰ πολυθρόνα. Στὰ γόνατά του είναι θρονιασμένος ο Τζέκυλ τὸ πιθηκάκι μετὸ παράξενο πρόσωπο καὶ τὴν ἀνθρώπινη μιλιὰ (*). Λίγο πὸ πέρα ὁ Τσιπιτσιπ τὸ τερατάκι μετὸ μεγάλο ράμφος πουλιού είναι ξαπλωμένος τεμπέλικα στὴ λιακάδα μετὰ τὰ μάτια κλειστά.

(*) Τὸ πιθηκάκι: αὐτὸ ἀνήκε ἄλλοτε στὴ Φόουστα, τὸν ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ποῦ ἐξάντρωσε ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο (δὶάβαρε τὸ τεῦχος 51).

‘Ο Κοντοστούπης μορφάζοντας κωμικὰ καὶ φουσκώνοντας μετὸ στόμφο τὰ μάγουλά του, διηγείται στὸν Τζέκυλ ἀνύπαρκτα κατορθώματά του:

—‘Εμένα ποῦ με βλέπεις, Τζέκυλ τοῦ λέει, μετὸ τρέμει ἡ γῆ κι’ ὁ κόσμος ὅλος! Εἶμαι ὁ πῖο μεγάλος κυνηγὸς καὶ ὁ πῖο τρομερὸς πολεμιστὴς τοῦ κόσμου! Εἶμαι ὁ ἄσσοσ τοῦ σπαθιού, ὁ ἄσσοσ τῆς γροθιάς...

—Καὶ ὁ ἄσσοσ τῆς ...λιποθυμίας!, συμπληρώνει: κοροὶ δευτικὰ ὁ Τσιπιτσιπ χωρὶς ν’ ἀνοίξη τὰ μάτια του.

‘Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ ν’ ἀπαντήση, μετὰ ἐπεμβαίνει: τὰ πιθηκάκι, ὁ Τζέ

κυλ, και λέει ακόμα πιο κοροϊδευτικά κι' από τον Τσιπιτσιπίπ:

—Κοντοστούπη, μη συγχί ζεσαι καί... λιποθυμήσης!

Τό μούτρο του Κοντοστούπη έχει γίνει τώρα σαν παντζάρι. Τό στόμα του ανοιγοκλείνει, χωρίς να μπορεί να προφέρει λέξι από τὸ θυμό του, και ἡ μεγάλη, γαμψή και μελιτζανιά μύτη του ανεβοκατεβαίνει σπασμωδικά και άσπεία.

Δίνει μιὰ με τὸνα του χέρι και πετάει τὸν Τζέκυλ μακριά του.

Τινάζεται ὀρθιος λέγοντας:

— Θὰ με κάνης να ξεχάσω καμμιά ὥρα πὼς εἶσα, μιὰ παλιμαίμου και να σε ψήσω σαν... κοτόπουλο!

Και γυρίζει: για να ὀρμήσει ἐναντίον του Τσιπιτσιπίπ.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἡ πόρτα του κήπου ἀνοίγει και ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ μεγάλος Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος, ὁ πιο μεγαλοφυής ἐπιστήμων του κόσμου, ὁ ξακουστός προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητας, προχωρεῖ πρὸς τὴν θεράντα μαζί με τὴ γυναίκα του τὴν Ἀστραπή, τὴν κόρη του Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ Κοντοστούπης σταματάει και γουρλώνει τὰ μάτια του.

Ἀνάμεσα στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο και τὴν Ἀστραπή, περπατάει ἓνα παιδάκι.

Εἶναι ἓνα ὄμορφο και γεροδεμένο ἀγοράκι ὀκτώ περιπυ χρονῶν, με πονηρὸ

μουτράκι και ἔξυπνα μάτια, που κυττάζουν γύρω γεμάτα περιέργεια. Τὸ βῆμα του εἶναι ἑλαφρὸ και σταθερὸ και οἱ κινήσεις του προδίδουν μεγάλη εὐλυγισία και μικῆ δύναμη.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπή και τὸ παιδάκι ἀνεβαίνουν στὴν θεράντα. Τὰ πρὸ σῶπά τους εἶναι χαμογελαστά και ἔχουν μιὰ ἔκφραση γεμάτη μυστήριο.

Ὁ Κοντοστούπης ζαρώνει τὰ φρύδια του. Δὲν του ἀρέσει καθόλου να ἔχουν οἱ φίλοι του μυστικά ἀπὸ αὐτόν.

— Καλῶς τους!, μουρμουρίζει γκρινιαρικά. Που ἦσατε; Και που τὸ μαζέψατε αὐτὸ τό... μυξιάρικο;

Τὸ ἀγοράκι κοκκινίζει. Τὰ μάτια του πετοῦν σπιθες θυμοῦ. Κάνει να κινηθῆ πρὸς τὸ μέρος του Κοντοστούπη, μα ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὸ συγκρατεῖ.

— Δὲν μπορείς να μαντέψης ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ «μυξιάρικο»; ρωτᾷ ὁ Ἑλληνας.

Τὰ φρύδια του νάνου ζαρώνουν ακόμα πιο πολὺ.

— Ξέρω γῶ; κάνει νευριασμένος. Δὲ μ' ἀφήνεις ἤσυχο με...

Σῶπαίνει ξαφνικά. Τὸ στόμα του μένει ὀρθάνοιχτο, ἐνῶ τὰ μάτια του πηγαίνουν γοργά ἀπὸ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο στὸ ἀγοράκι, ἀπὸ τὸ ἀγοράκι στὴν Ἀστραπή, ἀπὸ τὴν Ἀστραπή στὸ ἀγοράκι κι' ἀπὸ τὸ ἀγοράκι στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ἡ ἔκφρασι πού ἔχει πάρει τὸ πρόσωπό του, εἶναι τόσο κωμικὴ ὥστε τὸ ἀγοράκι, πού γνωρίζει γιὰ πρώτη φορά τὸν Κοντοστούπη, βάζει τὰ γέλια.

— Εἶ... εἶ... εἶ... εἶναι... τραυλίζει ὁ νάνος θυμίζοντας χαλασμένη σφυρίχτρα.

— Ναί!, ἀπαντᾷ χαμογελῶντας ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ παιδάκι αὐτὸ εἶναι... ὁ γυιός μου!

Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ χαρὰ πού δοκιμάζει ὁ Κοντοστούπης κάνουν τὴ φτωχὴ καρδιά του νὰ πάρῃ δέκα ἀπανωτὲς τοῦμπες μέσα στὸ στήθος του! Τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει. Τὰ γόνατά του λυγίζουν.

Θὰ σωριαζόταν χάμω, λιπόθυμος, ἂν πίσω του ἀκριβῶς δὲν βρισκόταν ἡ πολυθρόνα του γιὰ νὰ ὑποδεχτῇ τὸ κορμὶ του.

Μὰ συνέρχεται σχεδὸν ἀμέσως, πετάγεται ὄρθιος καὶ ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἀγοράκι.

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγώ!, μουρμουρίζει ὁ νάνος τρυφερά. Τὸ ἀγοράκι μου! Τὸ παιδί τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῆς Ἀστροπῆς! Παναγίτσα μου. Βάστα, καρδούλα μου! Ἄν δὲν σπάσης τώρα ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ, δε θὰ σπάσης ποτέ! Πῶς τὸν λένε, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο;

— Ὑ π έ ρ έ λ λ η ν α!, ἀπαντᾷ αὐτός!

Ὁ Κοντοστούπης χαϊδεύει τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ.

— Ὑπερέλληνα!, λέει. Ὁ-

ραῖο ὄνομα, ἀλλὰ κάπως μεγάλο! Ἐγὼ θὰ τὸν λέω... Β έ λ ο ς!

Τὸ Φίδι — Ρομπότ!

Κ ΑΘΩΣ ὁ Κοντοστούπης χαϊδεύει τὸν γυιὸ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ὁ Τσιπιτισὶπ κυττάζει ἐμβρόντητος, μὲ τὸ ράμφος του ἀνοιχτό, ὁ Τζέκυλ, τὸ πιθηκάκι, ἔχει τραβηχτῆ σὲ μιὰ γωνιά τῆς βεράντας. Τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν σκοτεινά, κυττάζοντας τὸν μικρὸ Ὑπερέλληνα.

Ὁ νάνος γυρίζει καὶ κυττάζει αὐστηρὰ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Μπράβο!, τοῦ λέει. Ἐτσι φέρονται στοὺς φίλους; Τὸ Βέλος εἶναι σχεδὸν ὀκτῶ χρονῶν καὶ μόνο τῶρα μαθαίνω πῶς ὑπάρχει! Γιατὶ μοῦ κρύψατε τὴ γέννησί του; Ἄχ, νάταν καλὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνός! Πόσο θὰ χαίρονταν, τώρα! (*)

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ γυιός του ὁ Κεραυνὸς ἔπесαν σὲ μιὰ παγίδα τῆς Φάουστας καὶ ἔχουν θυβιστῆ σ' ἓνα ὑπνο πού μοιάζει μὲ θάνατο! Θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς πρὶν εὐπνήσουν ἀπὸ τὴ νάρκη αὐτῆ. Γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσῃ, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὴν ἔκλεισε μέσα σ' ἓνα ἀτσάλινο σπῆτι, σὶτὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρώπων. Ἡ Ἐλισα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρώπου, κλειστῆκε κι' αὐτὴ ἐκεῖ μέσα μαζί μὲ τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸ γυιὸ τῆς! Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τὸ 51,

πού έχει τον τίτλο: «Η Φλεγόμενη Λίμνη».

— Ο Ύπεράνθρωπος, ο Κεραυνός και η Έλσα γνωρίζουν τη γέννησι του Ύπερέλληνα, απαντάει ο Έλ Γκρέκ ο. Όταν γεννήθηκε το παιδί, ένα χρόνο μετά τον γάμο μου με την Άστραπή, αποφασίσαμε να μην ανακοινώσουμε σε κανένα το γεγονός αυτό, γιατί διαφορετικά οι έχθροι μας θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εξοντώσουν τον γυιό μου! Τον έστειλαμε λοιπόν στη γιαγιά

Μικροσκοπικοί πολεμιστές πλημυρίζουν τη Νέα Ύορκη...

της Άστραπής, που μένει σε μια μικρή έπαρχιακή πόλι, κι' εκεί το παιδί μεγάλωσε σιγά - σιγά, χωρίς κανέναν να υπομιάζεται την αλήθεια! Δέ σου εμπιστευθήκαμε το μυστικό, Κοντοστούπη, όχι φυσικά γιατί δεν σου είχαμε εμπιστοσύνη, αλλά γιατί υπήρχε ο φόβος μήπως διάβαζε τη σκέψι σου ή Φάουστα και μάθαινε πού, βρισκόταν το παιδί! Τώρα όμως, πού ο Ύπερέλληνας είναι πια σε θέσι να υπερασπίση τον εαυτό του, δεν υπάρχει κανέναν λόγος να τον κρύβουμε!

Ο Κοντοστούπης ψαχουλεύει τα μπράτσα του μικρού πασπατεύοντας τους μυώνες του.

— Είναι γερός; λέει. Έμοιασε στη δύναμι με τους γονείς του;

— Περίμενε και θά δής! απαντάει ο Έλληνας. Άστραπή, πήγαινε μέσα με το παιδί και φορέσέ του τη στολή που έχουμε έτοιμάσει!

Η Ντιάνα παίρνει τον Ύπερέλληνα από το χέρι και μπαίνει στο σπίτι. Λίγα λεπτά αργότερα, μητέρα και παιδί βγαίνουν στη βεράντα.

Ο Ύπερέλληνας είναι τώρα παράξενα ντυμένος.

Φορεί μια εφαρμοστή στολή όμοια με του Ύπεράνθρώπου, με τη διαφορά ότι είναι γαλανή. Έχει το χρώμα της Ελληνικής Σημαίας. Μόνο τα μανικέτια του, η ζώνη του και οι μπότες του έχουν ένα κιτρινόχρυσο χρώμα.

Στο στήθος του είναι κεν-

τήμένος ένας σταυρός, που δείχνει την καταγωγή του και συγχρόνως σημαίνει ότι ο μικρός Υπερέλληνας είναι ένας Σταυροφόρος, ένας Μαχητής του Δικαίου, Προστάτης του Καλού και της Ανθρωπότητας, Διώκτης των Έχθρων του Κόσμου!

Καθώς ο Υπερέλληνας βγαίνει στη βεράντα, μ' ένα πονηρό χαμόγελο στο χαριτωμένο μουτράκι του, τὰ μάτια του Τζέκυλ γεμίζουν μίσος! Σκοτεινό, σατανικό μίσος, που θα έκανε τὸν Έλ Γκρέκο νὰ ριγήση ἀντὸ ἀντιλαμπανόταν!

— Ο Υπερέλληνας, λέει ὁ Έλ Γκρέκο με καμάρι, ἔχει κληρονομήσει ὅλα τὰ πρότερήματα τῆς μητέρας του καὶ τοῦ πατέρα του! Δείξε μας τί μπορεῖς νὰ κάνης, παιδί μου!

Ὁ Υπερέλληνας λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει ἀπότομα καὶ ἀπογειώνεται σὰν χελιδόνι! Πετᾷει, σκίζοντας τὸν ἀέρα γοργά, μὲ τὴν εὐκολία καὶ τὴν ἄνεσι τῶν Ὑπερανθρώπων, κάνει μερικά ἀκροβατικά στριφογυρίσματα πάνω ἀπὸ τὸν κήπο, προσγειώνεται στὸ δρόμο, ὅπου εἶναι σταματημένο τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Έλ Γκρέκο καὶ ἀπογειώνεται πάλι.

Τώρα, κρατᾷ με τὸ ἕνα του χέρι, καθὼς πετᾷει, τὸ... αὐτοκίνητο! Τὸ κουβαλᾷ στὸν ἀέρα, μὲ τὴν εὐκολία πὺ ἕνας ἄντρας θὰ κουβαλοῦσε μιὰ βαλίτσα!

— Πιάστε με!, φωνάζει ὁ βάνος. Πιάστε με!

— Ἅγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει κατάπληκτος ὁ Κοντοστούπης. Φτοῦ νὰ μὴν ἀβασκαθῆς, παιδάκι μου! Νὰ μὸ ζήσης, Βέλος!

Ὁ Υπερέλληνας χαμηλώνει πάλι, ἀκουμπᾷ ἀπαλὰ τὸ αὐτοκίνητο χάμω καὶ γυρίζει πίσω στὴ βεράντα, ὅπου προσγειώνεται ἑλαφρὰ μπροστὰ στὸν πατέρα του.

— Ὁ Υπερέλληνας, λέει ὁ Έλ Γκρέκο, δὲν εἶναι μόνο δυνατός! Εἶναι καὶ μεγαλοφυής! Μολονότι δὲν εἶναι καλὰ - καλὰ ὀκτῶ χρονῶν, ἔχει Βέλος ἀρχίσει

νά κάνη έφευρέσεις! Δείξε μας μιὰ έφευρέσί σου, γυιέ μου!

Χαμογελώντας πονηρά, ο μικρός Υπερέλληνας, τὸ Βέλος ὅπως τὸν λέει ὁ Κοντοστούπης, χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ βγάζει ἕνα κουτάκι.

Τὸ δίνει στὸ νάνο λέγοντας:

— Σοῦ τὸ χαρίζω, θεῖε Κοντοστούπη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου λαμποκοπάει ἀπὸ χαρὰ.

«Μὲ εἶπε... θεῖο!, σκέπτεται: κατασυγκινημένος. Μὲ εἶπε θεῖο! "Ὅτι πιάνεις νὰ γίνεται χρυσάφι, ἀγοράκι μου!»

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ παίρνει τὸ κουτί. Τὸ ἐξετάζει μὲ περιέργεια, βρίσκει ἕνα κουμπάκι καὶ τὸ πιέζει.

Τὸ κουτί ἀνοίγει καί... ἕνα φίδι ξεπηδάει ἀπὸ μέσα του σφυρίζοντας ἀπαίσια! Τὸ πράσινο σῶμα τοῦ ἔρπετου πέφτει χάμω καὶ ἀρχίζει νὰ συστρέφεται καὶ νὰ σέρνεται πρὸς τὸν Κοντοστούπη, μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις!

Ὁ νάνος πηδάει πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ ξαφνικὴ μαχαίριά κατὰσθηα.

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει κατάχλωμος. Ἄγιε Ὀνούφριε προστάτη μου! Μὲ...καταπίνει τὸ θηρίο!

Ὁ Υπερέλληνας, χαμογελώντας πάντα, σκύβει καὶ πιάνει μὲ τὸ χέρι του τὸ φίδι.

— Μὴ φοβάσαι, θεῖε Κον-

τοστούπη!, τοῦ λέει. Δὲ δαγκώνει! Εἶναι ψεύτικο! Εἶναι ἕνα... φίδι - ρομπότ! Τὸ ἔφτιαξα ἕνος μου γιὰ νὰ σὲ τρομάξω!

Ὁ νάνος γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ. Εἶχε τρομάξει μ' ἕνα ψεύτικο φίδι! Φουσκώνει: τὸ στήθος του, παίρνει περιφρονητικὸ ὕφος καὶ προσπαθεῖ νὰ περισώσει τὸ γόητρό του.

— Νὰ μὲ τρομάξης ἐμένα μ' ἕνα ψεύτικο παλιόφιδι; γρυλλίζει. Ἄς γελάσω λιγάκι! Ἐμένα ποῦ μὲ βλέπεις, μωρό, μὲ φοβούνται: τόσο πολὺ τὰ θηρία καὶ τὰ φίδια τῆς Ἀφρικής ὥστε τὰ κόβει κρῦος ἰδρώτας μόλις ἀκούσουν τ' ὄνομά μου! Χά, χά, χά! Ἐκανα πὼς φοβήθηκα γιὰ νὰ παίξω μαζί σου!

Ὁ Υπερέλληνας κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ χεριοῦ του καὶ τὸ φίδι τινάζεται πρὸς τὸν Κοντοστούπη καὶ τυλίγεται: γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— Ἄγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ νάνος πανικόβλητος. Πεθαίνω!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος στὴν πολυθρόνα του!

Ὁ Ὀρκος
τοῦ Υπερέλληνα

ΛΙΓΟ ἀργότερα, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστρατὴ καὶ ὁ Υπερέλληνας ἀφήνουν τοὺς ἄλλους στὴ βεράντα καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ δάθος τοῦ κήπου, ὅπου βρίσκεται

τὸ ἀτσάλινο σπιτάκι, μέσα στὸ ὁποῖο εἶναι κλεισμένη ἡ Ἔλσα μαζί με τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό.

Ὁ Ἑλληνας ξεκλειδώνει τὴν ἀτσάλινη πόρτα καὶ μπαίνουν κι' οἱ τρεῖς μέσα.

Ἀκούγοντας τὰ δῆμάτα τους, ἡ Ἔλσα προβάλλει ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Βλέποντας τὸν μικρὸ Ὑπερέλληνα, ἡ μητέρα τῆς Ἀστραπῆς τρέχει κοντά του, τὸν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ γεμίζει τὸ προσωπάκι με τρυφερὰ φιλιὰ.

— Ἀγοράκι μου!, μουρμουρίζει. Παιδάκι μου!

Ὁ Ὑπερέλληνας ἀπαντᾷ στὰ φιλιὰ τῆς Ἐλσας κι' ἔπειτα ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του μέσα στὸ μεγάλο θωρακισμένο δωμάτιο, ὅπου ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς κοιμούνται πάνω σὲ μαρμάρινα κρεβάτια, βυθισμένοι σ' ἕνα ληθαργικὸ ὕπνο, ποῦ μοιάζει μὲ θάνατο!

— Σ' ἔφερα ἐδῶ, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο στὸ γυῖο του γιὰ νὰ ὀρκιστῆς μπροστὰ στὸ μεγάλο Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Κεραυνό, τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς μητέρας σου, ὅτι θὰ πολεμήσης γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ τὸ δίκαιο! Εἶσαι ἔτοιμος;

— Εἶμαι ἔτοιμος, πατέρα! ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

— Γονάτισε, διατάζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, καὶ ἀπάγγειλε τὸν ὄρκο ποῦ ἔμαθες!

Ὁ Ὑπερέλληνας γονατίζει. Σηκώνει τὸ χέρι του καὶ λέει ἀργά, μὲ καθαρή καὶ

σταθερὴ φωνή:

— Ὄρκίζομαι μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Κεραυνοῦ ὅτι θὰ ἀφιερῶσω ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ ὅλες μου τίς δυνάμεις, σωματικὲς καὶ πνευματικὲς, στὸν πόλεμο γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ Ἐγκλήματος καὶ τοῦ Κακοῦ καὶ γιὰ τὴν προστασία καὶ τὴ σωτηρία τῆς Ἀνθρωπότητας! Ὄρκίζομαι νὰ μὴ χρησιμοποιήσω τὴν ὑπερφυσικὴ δυνάμει μου καὶ τὰ ὄπλα, ποῦ θὰ κατασκευάζω παρὰ μόνον ἐναντίον τῶν Ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου!

Τὸ παιδάκι σηκώνεται. Τὰ ἔξυπνα ματάκια ἀστράφτουν τώρα μ' ἕνα καινούργιο φῶς! Εἶναι πιὰ τώρα ἕνας στρατιώτης στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητας! Τὸ κορμί του καὶ ἡ ψυχὴ του δὲν ἀνήκουν πιὰ στὸν ἑαυτὸ του ἀλλὰ στοὺς συνανθρώπους του!

Ὁ Ὑπερέλληνας ἀποχαιρετᾷ τὴν Ἔλσα καὶ ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του ἔξω ἀπὸ τὸ χαλύβδινο σπιτί.

Καθὼς βγαίνουν στὸν κήπο, ἀκούνε φωνὲς ἀπὸ τὸ δρόμο:

— Ἐφημερίδες! Ἐκτατο παράρτημα! Ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς Γῆς! Ἐκτατο παράρτημα!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τρέχει στὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ γυρίζει πίσω κρατώντας μιὰ ἐφημερίδα. Ἀνεβαίνουν ὅλοι στὴ βεράντα, κάθονται καὶ ὁ Ἑλληνας διαβάζει μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό:

«Καταπληκτική επίθεσις ἐναντίον τῆς Καλιφορνίας! Παιδιά, με διαπλανητικές στολές, ἐκυρίευσαν τὴν Πολιτεία καὶ κατέλυσαν τὶς ἀρχές!

»Ἀνεξήγητο τὸ μυστήριο τῆς προελεύσεώς τους!»

Τρομακτικές εἰδήσεις φτάνουν ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια. Πλανητόπλοια, μεγάλα καὶ με περίεργο σχῆμα, προσγειώθηκαν ξαφνικὰ σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Καλιφορνίας, σὲ πόλεις καὶ σὲ λιμάνια, σὲ

Τὰ παιδιά διαγράφουν ἓνα ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα καὶ πέφτουν μακριά.

κάμπους καὶ σὲ ὄροπέδια, σὴ μερὰ τὸ πρωτὶ!

Ἀπὸ τὰ πλανητόπλοια βγῆκε ἓνα στράτευμα ἐξωπλισμένο στὴν ἐντέλεια μὲ ἀτομικὰ ὄπλα! Οἱ στρατιῶτες αὐτοί, ποὺ φοροῦσαν διαπλανητικές στολές, ἐπετέθησαν ἀμέσως ἐναντίον τῶν κτιρίων τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐναντίον τῶν στρατώνων καὶ μέσα σὲ λίγη ὥρα ὀλόκληρη ἡ πολιτεία τῆς Καλιφορνίας ἦταν στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τους!

Τὸ καταπληκτικώτερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ εἶναι ὅλοι τους... παιδιά! Ναι! Παιδιά ἡλικίας δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν! Παιδιά, ποὺ δὲν ἀνήκουν σὲ ἐξώκοσμες φυλές ἀπὸ ἄλλων πλανήτη ἀλλὰ στὴ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων! Αὐτὸ εἶναι ἀνεξήγητο! Τί πρέπει νὰ φανταστή κανεῖς; Ὅτι σὲ κάποιον ἄλλο πλανήτη ζῆ μιά φυλὴ ἐντελῶς ὅμοια μὲ τοὺς ἀνθρώπους; Αὐτὸ εἶναι ἀπίθανο! Ἐξάλλου, τὰ παιδιά αὐτὰ μιλοῦσαν περίφημα τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα!...

Νεώτερα τηλεγραφήματα ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς γῆς ἀναφέρουν ὅτι παρόμοιες ἐπιθέσεις παιδιῶν μὲ διαπλανητικές στολές ἔγιναν σήμερὰ τὸ πρωτὶ στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία, στὴ Γερμανία καὶ στὴ Ρωσία! Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι τὰ παιδιά ποὺ προσγεώθηκαν στὴν Ἀγγλία μιλοῦσαν ἀγγλικά, στὴ Γαλλία γαλλικά, στὴ Γερμανία γερμανικά καὶ στὴ Ρωσία ρωσικά! Κι' ὅμως ὅλα τους ἔχουν

τις ίδιες στολές και τὰ ἴδια ὄπλα και προσγειώθηκαν με παρομοίον τύπου πλανητόπλοια!...»

Ὁ Ἑλ Γκρέκο, με τὸ μέτωπο ζαρωμένο, σταματάει: τὸ διάβασμα. Τὰ μάτια του πέφτουν σ' ἓνα ἄλλο μέρος τῆς ἡμερίδας και διαβάζει:

«Ὁμαδικές ἐξαφανίσεις παιδιῶν!

»Χιλιάδες παιδιά ἔχουν χαθῆ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου!»

Τοὺς τελευταίους δυὸ μῆνες, πολλὰ παιδιά χάθηκαν στὴ Νέα Ὑόρκη και σ' ἄλλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, καθὼς και στὴν Εὐρώπη και τὴν Ἀσία! Τὰ παιδιά αὐτὰ χάθηκαν μυστηριωδῶς, χωρὶς νὰ ἀφήσουν πίσω τους κανένα ἶχνος και δὲν ξαναφάνηκαν πιά! Οἱ ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου ἔχουν κινητοποιηθῆ, χωρὶς νὰ μπεροῦν νὰ ἀνακαλύψουν οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ χαμένα παιδιά!... Ὑπολογίζεται: ὅτι τὰ παιδιά πού ἔχουν ἐξαφανιστῆ ξεπερνῶν τις πέντε χιλιάδες!...»

Ὁ Ἑλ Γκρέκο μένει: γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός και ἀμίλητος. Μιά σκέψη περνᾷ: ἀπὸ τὸ μυαλό του. Μιά παράξενη σκέψη. Πρὶν ὁμως ἀνοίξει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ, ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας —σάν νὰ μάντεψε τὴ σκέψη αὐτῆ— λέει:

— Πατέρα! Δὲ σοῦ φαίνεται: κάπως παράξενη ἢ συμπτῶσι αὐτῆ; Χιλιάδες παι-

Και τότε ὁ Ὑπερέλληνας ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσι!...

διὰ χάθηκαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου και τώρα χιλιάδες παιδιά με διαπλανητικές στολές ἐπετέθησαν ἐναντίον ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου! Μήπως πρόκειται γιὰ τὰ ἴδια Παιδιά;

Ἄλλόκοτα ὄντα

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ δὲν προλαβαίνει ν' ἀπαντήσῃ. Καθὼς ἀνοίγει: τὸ στόμα του διαπεραστικά σφυρίγματα ἀντηχοῦν σ' ὀλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη! Εἶναι οἱ σειρήνες τοῦ

συναγερμού! Σημάδι πώς ή μεγαλούπολι βρίσκεται σε κίνδυνο!

Ο Κοντοστούπης σταυροκοπιέτα, χλωμιάζοντας.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Κάποιο μεγάλο κακό θά μάς βρή! Θα πάμε χαμένοι σαν τόν... γέρο Μασούρα! "Ωχ ή καρδούλα μου!

Καί τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ.

Ο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ή Ἀστραπή καί ὁ Ὑπερέλληνας κυττάζονται γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα, με μιά ὑπέροχη ἔκτίναξι, ἀπογεύωνται.

Σκίζουν τὸν ἀερά σαν τρία γεράκια, τὸ ἓνα κόκκινο, τὸ δεύτερο γαλανόλευκο καί τὸ τρίτο γαλανό, καί πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρῦζουν κάτω εἶναι καταπληκτικὸ καί τρομακτικὸ.

Ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ με διαπληνητικὲς στολές, ὡπλισμένα με ἀτομικά ὄπλα, διασχίζουν τοὺς δρόμους συντρίβοντας τὴν ἀντίστασι τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ προσπαθοῦν με ἀπό γνῶσι καί ἡρωϊσμό νὰ τοὺς σταματήσουν!

Τὰ παιδιὰ βαδίζουν με τάξι καί πειθαρχία, σαν πραγματικοὶ στρατιῶτες καλὰ γυμνασμένοι, με τὰ ὄπλα προτεταμένα. Δὲν πυροβολοῦν παρὰ μόνο ὅταν συναντοῦν ἀντίστασι. Ὅταν ὅμως τραβοῦν τὴ σκανδάλη τῶν ὀπλων τους, ἀπὸ τὰ στόμια

τους ξεπηδοῦν λάμψεις ποὺ κεραυνοβολοῦν.

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι ἀπαθῆ, χωρὶς κοιμιὰ ἔκφρασι, σαν μάσκες!

Ο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο γέρνει πρὸς τὰ κάτω καί χαμηλώνει πρὸς μιὰ πλατεία, ὅπου ἓνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἀπὸ παιδιὰ συγκρούεται με ἀστυνομικοὺς. Οἱ τελευταῖοι δισταίνουν νὰ πυροβολοῦν ἐναντίον τῶν παιδιῶν ἂν καί οἱ σφαῖρες τῶν πιστολιῶν δὲν φαίνονται νὰ κάνουν τίποτα στοὺς μικροσκοπικοὺς αὐτοὺς πελεμιστές!

Ο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο με τὴ γυναίκα καί τὸ παιδί του προσγειώνονται ἀνάμεσα στίς δύο παρατάξεις.

Ο Ἕλληνας σηκώνει τὰ χέρια του καί φωνάζει:

— Σταθῆτε! Ποιοὶ εἰστε καί τί θέλετε; Γιατί ἐνεργεῖτε αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι;

Τὰ παιδιὰ κοντοστέκονται γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα, ὅλα μαζί, πιέζουν τίς σκανδάλες τῶν ὀπλων τους. Δυνατὲς λάμψεις τυλίγουν τοὺς ἥρωές μας. Δοκιμάζουν καί οἱ τρεῖς, πρὸ πολὺ ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας, ἓναν ἑλαφρὸ πόνο στὸ στήθος. Τίποτ' ἄλλο!

Μένουν ὀρθοί: καί ἀσάλευτοι κυττάζοντας τοὺς παράξενους ἀντιπάλους των.

Τὰ παιδιὰ γουρλώνουν τὰ μάτια τους. Δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν αὐτὸ ποὺ βλέπουν. Πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲ σκοτώθηκαν ἀπὸ τὰ τρομερὰ ὄπλα τους;

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ λέει

μέ δυνατή, μα όχι πολύ σταθερή φωνή:

— Ποιοί είστε έσείς που τὰ όπλα μας δέν έχουν τή δύναμη να πειράξουν;

— Είμαι ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ! 'Από δώ είναι ή γυναίκα μου 'Αστραπή και ό γυιός μου 'Υπερέλληνας! Ποιοί είστε έσείς;

— Είμαστε οι νέοι κυρίαρχοι της Γής!, απαντάει τó ίδιο παιδί. 'Υποταχθήτε! 'Αν συναντήσουμε αντίστασι, θα καταστρέψουμε τὰ πάντα!

Και σηκώνουν πάλι τὰ όπλα τους.

— 'Εμπρός!, λέει ό 'Ελληνας.

Και όρμαεί έναντίον τους, άκολουθούμενος από τή γυναίκα του και τó γυιό του.

Φρεντίζοντας να συγκρατή τή μεγάλη δύναμή του, γιά να μη σκοτώση τὰ παιδιά, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ρίχνεται: ανάμεσά τους και σκορπίζει γύρω γοργές γροθιές, που ρίχνουν τούς μικρούς πολεμιστές άναίσθητους!

'Η 'Αστραπή δίπλα του σφυροκοπεί κι' αυτή με τόν ίδιο τρόπο τὰ παράξενα παιδιά με τίς διαπλανητικές στολές.

'Εκείνος όμως, που προκαλεί τή μεγαλύτερη συμφορά στους μικροσκοπικούς έπίδρομείς, είναι ό 'Υπερέλληνας.

Τό ύπερφυσικά προικισμένο παιδάκι στρφογυρίζει ανάμεσά τους σαν σαίτα και σε κάθε κίνησή του ένας αντίπαλός του πέφτει άναίσθη-

τος. Τους χτυπάει όχι μόνο με τίς γροθιές του, αλλά και με τὰ πόδια του, με τούς ώμους του και τó κεφάλι του!

Μέσα σε λίγες στιγμές, ή νίκη γέρνει προς τó μέρος των τριών ήρώων μας. Τὰ παιδιά, που έχουν άπομείνει όρθια, έτοιμάζονται να τó βάλουν στα πόδια, όταν συμβαίνει κάτι άπροσδόκητο και έκπληκτικό.

Κάτι άλλόκοτα πλάσματα κάνουν τήν εμφάνισή τους στον αέρα και προσγειώνονται: στην πλατεία, κοντά στους 'Ελληνες και στην 'Αστραπή.

Τὰ πλάσματα αυτά δέν είναι μεγάλα και έχουν ένα άκαθόριστο σχήμα ανθρώπου με πολύ μεγάλα αυτιά. Μα τó πιο παράξενο είναι ότι τ' όντα αυτά είναι... διαφανή!

Χωρίς να είναι έντελώς άόρατο, τó κορμί τους —που φαίνεται: σαν να είναι φτιαγμένο από ένα είδος ζελατίνας— έπιτρέπει στο μάτι να διακρίνη και τὰ αντίκειμενα που ύπάρχουν πίσω τους!

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ή 'Αστραπή και ό μικρός 'Υπερέλληνας γυρίζουν κατάπληκτοι και κυττάζουν τὰ άλλόκοτα όντα.

Πρίν ακόμα συνέλθουν έντελώς, τó όντα όρμουν έναντίον των ήρώων μας!

Ό «Διάφανος»
και ό νάνος!

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ τριγυρίζει σαν τρελλός μέσα

στον κήπο του σπιτιού των Ὑπερανθρώπων, ἐνῶ οἱ σειρήνες τοῦ συναγερμοῦ οὐρλιάζουν μὲ μανία.

— Παναγίτσα μου! μουρμουρίζει σαλεύοντας μὲ ἀπόγνωσι τὰ μπράτσα του. Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος! Ὁ κόσμος καταστρέφεται! Ὁ Κοντοστούπης πεθαίνει. Πεθαίνει χτυπημένος πίσωπλατα ἀπὸ ὑπουλοὺς ἐχθροὺς! Θά... Ὦχι! Μὲ σκοτώνουν!

Κάτι προσγειώνεται ξαφνικὰ πάνω στὸ κεφάλι του καὶ δυὸ μαλλιάρὰ χέρια τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τ' αὐτιά! Μιὰ μαλλιάρη μακρυὰ οὐρὰ σαλεύει μπροστὰ στὴ μύτη του!

Κρῶς ἰδρώτας τὸν κόβει! Τὰ μέλη του τρέμουν! Ἡ γλώσσα του ἔχει πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὸν τρόμο!

«Αὐτὸ εἶναι!, σκέπτεται πανικόβλητος. Πέθανα! Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιά ἐγώ, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου, καὶ τὴν ψυχὴ μου τὴν ἔχει ἀρπάξει στὰ νύχια τοῦ Ὁ Ἐξαποδῶ!...»

Μιὰ φωνὴ λέει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του:

— Κοντοστούπη ἐξομολογήσου τὰ ἀμαρτήματά σου, πρὶν σὲ κουβαλήσω στὴν Κόλαση!

Ἡ γλώσσα τοῦ νάνου μπαμβογαίνει στὸ στόμα του μὲ ταχύτητα ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς! Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ προσπάθειες, καταφέρει νὰ μιλήσῃ μὲ φωνὴ βραχνὴ καὶ σπασμένη:

— Ἐξαποδῶ μου, μουρμουρίζει, μὴ μὲ πᾶς στὴν Κό-

λαση! Ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἀγνή καὶ λευκὴ σάν... φρεσκοπλυμένο καὶ φρεσκοσιδρωμένο σεντόνι! Ἡ καρδιά μου εἶναι ...ἀνθισμένο περιβόλι καλωσύνης! Δὲν ἔχω πειράξει ζωντανὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ Γῆ!

— Καὶ οἱ... τριάντα ἐλέφαντες ποὺ σκότωσες στὴν Ἀφρική; ρωτᾷ: ἡ φωνή.

— Ἔ; λέει ὁ Κοντοστούπης. Οἱ τριάντα ἐλέφαντες; Γιὰ τριάντα παλιοελέφαντες κάνεις ἔτσι; Ἐξαποδῶ μου; Γιὰ...

Ἐνα ξεκαρδιστικὸ γέλιο τὸν κάνει νὰ σωπάσῃ ξαφνιασμένος καὶ νὰ σημάωσῃ τὰ μάτια του. Πάνω στὸ κεφάλι του εἶναι καθισμένος ὁ... Τζέκυλ, τὸ πιθηκάκι, μὲ τὸ παράξενο πρόσωπό του συσπασμένο ἀπὸ ἓνα μορφασμὸ γέλιου!

Ὁ νάνος γίνεται ἔξω φρενῶν! Ὁ τρόμος του καὶ ὁ πανικός του μεταβάλλονται σὲ θυμὸ, ἀπέραντο θυμὸ καὶ λύσσα ἐναντίον τοῦ Τζέκυλ, ποὺ τὸν εἶχε τρομάξει καὶ ρεζίλεψει!

Σηκώνει τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ πιθηκάκι, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου ὄρμουν μέσα δυὸ παιδιὰ. Εἶναι ντυμένα μὲ παράξενες διαπλανητικὲς στολὲς καὶ κρατοῦν στὰ χέρια τους μεγάλα αὐτόματα φλογόβλα.

Τὰ στρέφουν πρὸς τὸν Κοντοστούπη ἑτοιμοὶ νὰ τραβήξουν τὴ πανδάλη.

— Στάσου!, τοῦ φωνά-

ζουν άγρια. Παραδόσου!

Αυτό ήταν πάρα πολύ για τὸ δυστυχισμένο νάνο. Τὸ μυ αλό του σαλεύει. "Ένα τρελλὸ γέλιο ζωγραφίζεται στὸ χαζὸ πρόσωπό του. Γυρίζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ κήπου φωνάζοντας:

— Πιάστε με! Πιάστε με. Δὲν μπορείτε! Δὲν μπορείτε. Πιάστε με! Κούκου!

Τὰ δυὸ παιδιὰ ρίχνονται ξοπίσω του. Τὸ ἕνα τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου του καὶ μιὰ λάμψη τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοτούπη! Εὐτυχῶς ὅμως ἀστοχεῖ! Ἡ λάμψη ἀγγίζει δυὸ δέντρα πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νάνου. Ἀμέσως, τὰ δέντρα μαραίνονται ὡς ἂν εἶχαν μείνει χρόνια χωρὶς νερό.

Ὁ Τζέκυλ, τρομαγμένος, δίνει ἕνα σάλτο καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νάνου βρίσκεται στὴν κορυφὴ ἑνὸς δέντρου.

Ὁ Κοντοστόυπης συνεχίζει τὸ τρέξιμό του χοροπηδηχτά. Δὲν καταλαβαίνει τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ διατρέχει. Ξεφωνίζει:

— Πιάστε με! Πιάστε με. Κούκου!

Ξαφνικά, σκοντάφτει: σὲ μιὰ πέτρα, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ σωρεύεται: χάμω.

Τὰ παιδιὰ ρίχνονται: ἐπάνω του.

Αὐτὸ εἶναι μεγάλο σφάλμα ἐκ μέρους των. Ὁ Κοντοστόυπης εἶναι πολὺ δυνατός. Πολὺ πῖο δυνατὸς ἀπὸ πενήντα παιδιὰ μαζί.

Καθὼς οἱ δυὸ μικροί, ἀλλόκοτοι στρατιῶτες τὸν ἀρπάζουν, ὁ νάνος, ποὺ νομίζει ὅτι θέλουν νὰ παίξουν μαζί του, τοὺς πιάνει: ἀπὸ τὰ μπράτσα, ἀνορθώνεται μ' ἕνα πῆδημα καὶ λέει θριαμβευτικά:

— Σὰς ἔπιασα! Σὰς ἔπιασα!

Ἐκεῖ ὅμως τὸ παιχνιδὶ παίρνει τέλος. "Ένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ, μορφαζοντας ἄγρια, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι μὲ τὸ ὄπλο του!

— "Ωχ!, κάνει ὁ Κοντοστόυπης. Αὐτὸ ήταν μπαμπέσικο! Δὲν παίζω!

Καὶ, ἀρχίζοντας νὰ θυμῶνῃ τώρα, σφίγγει γερὰ τὰ παιδιὰ, κάνει μιὰ γοργὴ στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἐφαρμόζει μιὰ λαβὴ ζίου-ζίτσου.

Τὰ παιδιὰ χάνουν τὴν ἐπαφή τους μὲ τὸ ἔδαφος, τινάζονται: στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνουν καὶ πέφτουν πέντε μέτρα μακριά. Βογγοῦν χάμω, συστρέφονται καὶ μένουν ἀσάλευτα.

— Εἶδατε τί κάνατε; λέει ὁ νάνος. Παραλίγο νὰ σὰς... χτυπήσω!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸν ἀέρα κατεβαίνει ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα. Ἐχει σχῆμα ἀνθρώπου μὲ τεράστια στρογγυλὰ αὐτιά ὡς σοφράδες. Τὸ κορμί του εἶναι διαφανές, ὡς ἂν εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ζελατίνα. Μπορεῖς εὐκόλα νὰ δῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

Τὸ διαφανές αὐτὸ ὄν προσηλώνεται μπροστὰ στὸν Κον

τοστούπη, πού γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ σταυροκοπιέ-
ται!

— Κύριε ἐλέησον!, κάνει.
Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου.
Πίσω μου σ' ἔχω, σατανά!
Τί εἶναι τοῦτο; Πηχτή;

Τὰ μεγάλα αὐτιά του ὄν-
τος σαλεύουν μετ' ἰσχύος
μπρὸς - πίσω. Ὁ ἀέρας πού
μετακινεῖται χαϊδεύει τὸ πρό-
σωπο τοῦ Κοντοστούπη.

— Ἄχ!, μουρμουρίζει ὁ
νάνος. Τί δροσιά εἶναι αὐτή;
Εἶσαι πολὺ εὐγενικός, Διάφα
νέ μου! Ἔρχεσαι νὰ σέ πάρω
γιὰ ὑπηρετὴ νὰ μου κά-
νῃς ἀέρα, ὅταν θάχει πολλή
ζέστη; Θὰ σοῦ δίνω...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτε-
λειώσῃ τὴ φράση του.

Ὁ «Διάφανος» ὀρμάει ἐ-
ναντίον του. Τὰ μεγάλα αὐ-
τιά του χτυποῦν τὸν Κοντο-
στούπη στὸ κεφάλι μετ' ἰσχύος
δύναμι, ὥστε ὁ νάνος χάνει
σχεδὸν τὶς αἰσθήσεις του.

Τὰ αὐτιά τὸν τυλίγουν καὶ
τὸν σφίγγουν. Τὰ μπράτσα
τοῦ ὄντος κλείνουν κι' αὐτὰ
καὶ τὸν σφίγγουν. Τὸν σφίγ-
γουν ὅλο καὶ πιὸ δυνατά!

Ὁ νάνος προσπαθεῖ νὰ ἀ-
παλλαγῇ ἀπὸ τὸ σφίξιμο αὐ-
τό, μὰ δὲν μπορεῖ. Τὸ διαφα-
νὸς ἀλλόκοτο πλάσμα εἶναι
πολύ πιὸ δυνατό ἀπὸ αὐτόν!

— Μή, καλέ μου!, μουρ-
μουρίζει ἱκετευτικὰ ὁ Κοντο-
στούπη. Μή, χρυσέ μου! Μὴ
μαλαματένιε μου! Ἄχ! Μεῦ
κάπηκε ἡ ἀνάσα! Θά... θὰ
πάθω τίποτα καὶ θὰ τόχεις
κρίμα στὸ λαϊμό σου! Μή!
Ἄχ ἡ καρδούλα μου!

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις
του!

Λίγο ὅμως πρὶν βυθισθῇ
στὸ σκοτάδι τῆς λιποθυμίας,
νοιώθει τὸ κορμί του νὰ ὑψώ-
νεται στὸν ἀέρα, μαζὶ μετ' ὁ
«Διάφανος»!

Ὁ Ὑπερέλληνας
ἐξαφανίζεται!

Σ ΤΗΝ πλατεῖα, ὅπου ὁ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἄστρα-
πὴ καὶ ὁ Ὑπερέλληνας θέ-
τουν ἐκτὸς μάχης τὸ στρατό
τῶν μικροσκοπικῶν πολεμι-
στῶν, φροντίζοντας νὰ μὴ
σκοτώσουν τὰ παιδιὰ μετ' ἰσ-
χυοῦς τοὺς, τὰ ἀλλόκοτα
διαφανῆ ὄντα ὀρμοῦν ἐναντίον
τῶν ἡρώων μας, πρὶν αὐτοὶ
προλάβουν νὰ καταλάβουν τί
συνέβη!

Τὰ τεράστια διαφανῆ αὐ-
τιά τοὺς χτυποῦν μετ' ἀπίστευ-
τῆς ἰσχύος, ζαλιζόντάς τοὺς,
κι' ἔπειτα τοὺς τυλίγουν καὶ
τοὺς σφίγγουν! Τοὺς σφίγ-
γουν! Τοὺς σφίγγουν μετ' ἰσ-
χύος κάνοντας τὰ κόκκαλά τοὺς
νὰ τρίζουν! Τὰ διαφανῆ
μπράτσα τῶν ὄντων τοὺς
σφίγγουν κι' αὐτὰ, κάνοντας
μεγαλύτερη πῆν ἀγωνία καὶ
τὸν πόνο τοῦ νοιώθουν!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, πα-
λεύοντας μετ' ἀπόγνωσι, κα-
τορθώνει νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ ἔ-
να του μπράτσο ἀπὸ τὸ σφί-
ξιμο τοῦ «Διάφανου» πού τὸν
κρατεῖ αἰχμάλωτο, μὰ δὲν
μπορεῖ νὰ τραβήξῃ τὸ τρομε-
ρὸ πιστόλι του μετ' ἰσχύος
σκανδαλῆς καὶ τὶς ἀπίστευ-

τές έξολοθρευτικές δυνάμεις! Τὸ πιστόλι του εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ τὸ κορμί του πλάσματος καί, μολοντί ὁ Ἕλληνας τὸ βλέπει μέσα ἀπὸ τὴ ζελατινώδη σάρκα τοῦ ὄντος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φτάσῃ!

Σφίγγει τὴ γροθιά του, τὴ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὴν κατεβάζει πάνω στὸ σβέρκο τοῦ «Διάφανου». Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυνατὸ ὥστε τὸ ἀλλόκοτο πλάσμα ἀφήνει ἕναν ἦχο ποῦ μοιάζει μὲ σιγανὸ σφύριγμα καὶ τὸ σφίξιμο τῶν αὐτιῶν καὶ τῶν μπράτσων του χαλαρώνεται!

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ὁ Ἕλληνας κατορθώνει νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τ' ἄλλο μπράτσο του.

Ἀρπάζει τὸ τέρας ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ σφίγγει μ' ὅλη του τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμη. Τὸ ζελατινώδες κορμὶ τοῦ ἐξώκοσμου ὄντος σπαρταράει φριχτὰ, τινάζεται: πρὸς τὰ πῖσω καὶ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν ἀτσάλινη λαβὴ τῶν δαχτύλων τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Μὰ ὁ «Διάφανος» δὲν ἀπομακρύνεται! Ἀπεναντίας, ὁρμάει πάλι ἐναντίον τοῦ ἡρώα μας, σαλεύοντας ἄγρια τὰ τεράστια αὐτιά του, ἐνῶ ἕνας ἄλλος «Διάφανος» ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

Μὰ ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας ἔχει πιά τραβῆξαι τὸ πιστόλι του, τὸ τρομερώτερο ὄπλο ποῦ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος!

Μὲ τὴν κἀνη στραμμένη

πρὸς τὸν πρῶτο «Διάφανο», τραβάει ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί: τὴ σκανδάλῃ τῆς τυφλώσεως, τὴ σκανδάλῃ τῆς παραλύσεως τῆς διασπαστικῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, τῆς ἀντιζωϊκῆς ἀκτίνος καὶ ἄλλων τρομακτικῶν καταστρεπτικῶν δυνάμεων!

Τὸ τέρας, χτυπημένο ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς δυνάμεις μαζί, ἀποσυντίθεται, ἐκμηδενίζεται καὶ χάνεται, σκορπισμένο σὲ χιλιάδες μικροσκοπικὰ μόρια!

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση καὶ πρὶν ὁ δεύτερος «Διάφανος» φτάσῃ κοντὰ του, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει τὴ σκανδάλῃ πρὸς τὸ μέρος του καὶ πιέζει πάλι ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί. Ὁ δεύτερος «Διάφανος» ἐξαφανίζεται κι' αὐτός.

Ὁ Ἕλληνας κυττάζει τότε γύρω. Βλέπει τὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, νὰ κυνηγοῦν τώρα τοὺς ἀστυνομικούς μὲ καινούργιο θάρρος!

Καὶ βλέπει δυὸ ἄλλα διαφανῆ τέρατα νὰ παλεύουν μὲ τὴν Ἀστραπή.

Μ' ἕνα πήδημα, βρίσκειται κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ πυροβολώντας σχεδὸν ἐξ ἑπαφῆς ἐξοντώνει τοὺς «Διάφανους» ποὺ πάσχιζαν νὰ τὴν πνίξουν.

Ἐπειτα, γυρίζει γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ὑπερέλληνα.

Μιὰ κραυγὴ φρίκης βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του!

Ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Βέλος ὅπως τὸν ὠνόμασε ὁ Κοντοστούπης, ὁ μοναχογιὸς του,

ή έλπίδα του και τὸ καμάρι του και ἡ έλπίδα τῆς Ἄνθρω πότητος, ἔχει εξαφανιστῆ!

Δὲ φαίνεται πουθενά γύρω!

Ἡ πλατεία εἶναι ἔρημη τώρα! Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἐλ Γκρέκο καὶ τὴν Ἀστραπή καὶ τοὺς ἀναίσθητους μικροὺς ἐπιδρομεῖς, κανένας ἄλλος δὲν εἶναι ἐκεῖ!

Ἡ μάχη ἀνάμεσα στοὺς ἀστυναμικούς καὶ στὰ παιδιὰ

μὲ τῖς διαπλανητικὲς στολὲς συνεχίζεται σ' ἓνα κοντινὸ δρόμο.

— Τὸ παιδί μας!, φωνάζει μὲ ἀγωνία ἡ Ἀστραπή. Τί ἔγινε ὁ Ὑπερέλληνας; Θεέ μου!

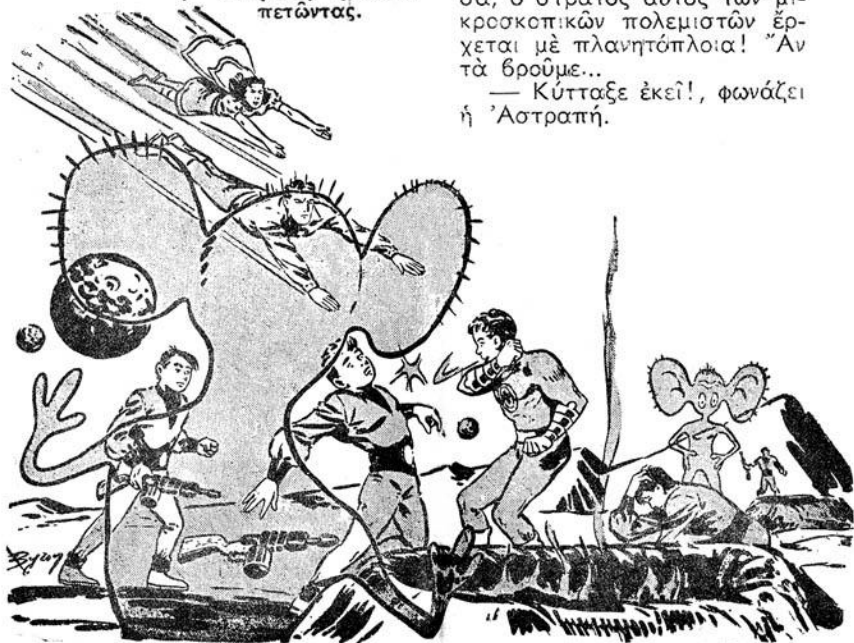
Ἀπογειώνονται κι' οἱ δυὸ καὶ ψάχνουν ὅλους τοὺς δρόμους γύρω, ψάχνουν ὀλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη... Μὰ δὲν βρίσκουν πουθενά τὸ παιδί-θαῦμα, τὸ μονάκριβο γιὸ τοὺς!

Ξαφνικά, μιὰ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλὸ τοῦ Ἐλ Γκρέκο.

— Τὰ πλανητόπλοια!, λέει σπῆ γυναῖκα του. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐφημερίδα ποὺ διάβασα, ὁ στρατὸς αὐτὸς τῶν μικροσκοπικῶν πολεμιστῶν ἐρχεται μὲ πλανητόπλοια! Ἄν τὰ βροῦμε...

— Κύτταξε ἐκεῖ!, φωνάζει ἡ Ἀστραπή.

Καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ ἐξοντωτικὴ πάλη ἀνάμεσα στοὺς «Διάφανους» στὰ παιδιὰ καὶ στὸν Ὑπερέλληνα, ἐνῶ ὁ Ἐλ Γκρέκο κι' ἡ Ἀστραπή φτάνουν πετώντας.

‘Ο ‘Ελληνας κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποῦ δείχνει ἡ Ντιάνα καὶ βλέπει, στὸ βάθος τοῦ κάμπου, τρία μεγάλα πλανητόπλοια νὰ ἀπογειώνωνται καὶ νὰ ἀνυψώνωνται στὸν οὐρανὸ μὲ τόση ταχύτητα, ὥστε χάνονται πρὶν καν οἱ δυὸ ἡρώες μας προλάβουν νὰ σκεφτοῦν νὰ τὰ κυνηγήσουν!

Αἰχμάλωτοι τῶν Τεράτων!

Α Σ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν πλατεία, τὴν ὥρα ποῦ συνεχίζεται ἀκόμα ἡ συμπλοκὴ ἀνάμεσα στοὺς «Διάφανους» καὶ στοὺς τρεῖς ἡρώες μας.

‘Ο μικρὸς ‘Υπερέλληνας παλεύει μὲ δυὸ ἀπὸ τὰ ἐξώκοσμα ὄντα. Τὸν ἔχουν ζώσει ἀπὸ δυὸ μεριές καὶ τὸν χτυποῦν μὲ τὰ τεράστια αὐτιά τους, κάνοντας τὸ παιδί νὰ στριφογυρίζη σαστισμένο καὶ ζαλισμένο γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του!

Μιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ γιὸς τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δὲ βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀντιδράσῃ. ‘Επειτα ὁμως, χτυπώντας μὲ δύναμι τὰ πόδια του χάμα, ἀπογειώνεται ὀρμητικὰ, περνᾷ ἀνάμεσα στὰ δυὸ τέρατα, πρὶν τὸν ἀγκαλιάσουν καὶ ἀρχίσουν νὰ τὸν σφίγγουν, καὶ βρίσκειται στὸν ἄερα!

Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ὄντα τὸν ἀκολουθεῖ καὶ τοῦ ἐπιτίθεται, μὰ ὁ ‘Υπερέλληνας εἶναι πραγματικὸ Βέλος! Αποφεύγει

τὰ χτυπήματα τῶν πελώριων αὐτιῶν τοῦ «Διάφανου» κάνει μιὰ γοργὴ σπροφὴ καὶ ἀντεπιτίθεται!

‘Η μικρὴ, μὰ κεραυνοβόλα γροθιά τοῦ παιδιοῦ βρίσκει τὸν «Διάφανο» στὴ μέση τοῦ προσώπου καὶ τὸ τερατώδες πλάσμα, βογγώντας ἀλλόκοτα καὶ ἀνατριχιαστικά, πέφτει πρὸς τὸ ἔδαφος!

‘Ο ‘Υπερέλληνας ἐτοιμάζεται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ, ὅταν ξαφνικὰ, νοιώθει κάτι νὰ τοῦ τυλίγῃ ὀλόκληρο τὸ κορμί καὶ νὰ τοῦ τὸ σφίγγῃ μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι, κάνοντας τὶς ἀρθρώσεις του νὰ πονοῦν!

Δυὸ ἄλο: «Διάφανοι» τὸν ἔχουν ἀρπάξει μὲ τ’ αὐτιά τους καὶ τὰ μπράτσα τους.

‘Ο ‘Υπερέλληνας δοκιμάζει νὰ ἀντισταθῇ, νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τοὺς ἀντίπαλους του, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. ‘Η δύναμι τῶν τεράτων αὐτῶν εἶναι καταπληκτικὴ.

‘Εξάλλου, συμβαίνει κάτι ποῦ κάνει τὸν γιὸ τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νὰ πάθῃ νὰ ἀντιστέκεται. Τὰ δυὸ ὄντα, ποῦ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο, ἀρχίζουν νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς πετώντας ὀλοταχῶς.

«Θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ μὲ ἀπαγάγουν!, σκέπτεται τὸ πονηρὸ παιδί. ‘Ετσι θὰ μάθω ποιά εἶναι τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ πλάσματα, τί σκοποὺς ἐπιδιώκουν καὶ ποιά εἶναι ἡ

σχέσι τους με τὰ παιδιά - πο λεμιστές!...»

Ἔτσι ὁ Ὑπερέλληνας δὲν ἀντιστέκεται καθόλου, καθὼς οἱ «Διάφανοι» τὸν μεταφέρουν μακρῶς. Περνοῦν ὀλοταχῶς πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, βγαίνουν στὴν ἐξοχὴ καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ βάθος τοῦ κάμπου, ὅπου, προσγειωμένα σ' ἓνα μεγάλο χωράφι, τρία μεγάλα πλανητόπλοια μετὰ παράξενο σχῆμα λαμπροκοποῦν στὸν ἥλιο.

«Αὐτὸ εἶναι!, σκέπτεται τὸ παιδί. Θὰ με κλείσουν μέσα σ' ἓνα πλανητόπλοιο καὶ θὰ με μεταφέρουν ἀγνωστο ποῦ! Ἔτσι, θὰ μάθω ἀπὸ ποῦ προέρχονται οἱ ἐπιδρομεῖς αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἀνθρωπότη-
τα!»

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὰ πλανητόπλοια καὶ χαμηλώνουν. Προσγειώνονται μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ αὐτά.

Οἱ δυὸ «Διάφανοι» παρατοῦν τὸν Ὑπερέλληνα καί, πρὶν τοῦ δώσουν τὸν καιρὸ νὰ ἀντιδράσῃ, τὸν χτυποῦν δυνατὰ τὸ κεφάλι μετὰ τὰ αὐτιά τους.

Τὸ παιδί ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου, παραπατάει καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος τάχα. Ὑποκρίνεται τόσο καλὰ τὸν λιποθυμισμένον ὥστε ξεγελάει τοὺς ἐχθροὺς του!

Τὰ τέρατα, κουνώντας μετὰ ἱκανοποίησι τὰ αὐτιά τους, τὸν σηκώνουν καὶ τὸν πετοῦν μέσα στὸ πλανητόπλοιο, ποῦ

ἀπογειώνεται μετὰ τρομακτικὴ ταχύτητα.

Ὁ Ὑπερέλληνας, ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ εἶναι πεσμένος, μισοανοίγει τὰ μάτια του καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω. Τὸ θέαμα ποῦ ἀντικρῦζει κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ γοργά.

Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ παιδιά ἡλικίας δώδεκα ὡς δεκαπέντε χρονῶν. Ἐκατοντάδες παιδιά μετὰ φρίκη καὶ τρόμο στὰ μάτια.

Ἀνάμεσά τους τριγυρίζουν παιδιά, ντυμένα μετὰ διαπλανητικὲς στολές καὶ ὠπλισμένα μετὰ ἀτομικὰ ὅπλα. Τὰ μάτια τῶν παιδιῶν αὐτῶν εἶναι ψυχρὰ καὶ ἀδυσώπητα.

Κατὰ διαστήματα εἶναι τοποθετημένοι πολλοὶ «Διάφανοι» σὰλεύοντας πρὸς κάθε κατεύθυνσι τὰ μεγάλα διαφανή αὐτιά τους!

Μερικὰ μεγάφωνα κρεμασμένα στοὺς τοίχους, ἀρχίζουν νὰ μεταδίδουν μιὰ διαταγή:

— Προσοχή! Προσοχή! Ἀπογειώθηκαμε! Ὅποιος δοκιμάσει νὰ διαταράξῃ τὴν τάξι μέσα στὸ πλανητόπλοιο, ὅποιος δοκιμάσει νὰ ἀντισταθῇ ἢ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν φρουρῶν, θὰ ἐκτελεσθῇ ἐπὶ τόπου, γὰρ νὰ παραδειγματισθοῦν οἱ ὑπόλοιποι!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει μιὰ φωνὴ κοντὰ στὸν Ὑπερέλληνα. Κακὸ ποῦ παθα! Συμφορὰ ποῦ με βρήκε! Ὦχ ἡ καρδούλα μου! Θὰ με ἐκτελέσουν ἐπιτόπου! Ὦχούουουου!

Και ή φωνή μεταβάλλεται
σὲ θρήνο.

Στὸ πρόσωπο τοῦ γιου
τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χα-
ράζεται ἕνα χαμόγελο μαζί
μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπορίας.

«Ὁ Κοντοστούπης!, σκέ-
πτεται. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ ὁ
Κοντοστούπης; Σίγουρα τὸν
πέρασαν γιὰ... παιδι καὶ τὸν
ἀπήγαγαν!»

Εἶναι πράγματι ὁ Κοντο-
στούπης! Εἶναι καθισμένος
χάμω, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα παι-
διὰ καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ
δάκρυ πέφτει... κορόμηλο!

— Καλὲ μου κύριε!, μουρ-
μουρίζει μὲ λυγμοὺς ἀποτει-
νόμενος σ' ἕνα «Διάφανο».
Κάνετε λάθος, χρυσέ μου!
Δὲν εἶμαι παιδι ἐγώ! Εἶμαι
ἄντρας! Τὸ σῶμα μου εἶναι
μικρὸ, γιατί ὅταν ἤμουν παι-
δάκι μιὰ θεία μου μὲ πότισε
...οὐζο γιὰ νὰ γελάση! 'Α-
φήστε με νὰ φύγω! Νὰ χα-
ρῆτε τὰ ὄμορφα... αὐτάκια
σας!

—Θὰ σταματήσης καμμιὰ
φορά; τοῦ λέει ἕνα ἄλλο παι-
δι πού νεύρισε ἀπὸ τὴ φλυα-
ρία τοῦ Κοντοστούπη. Θὰ
σοῦ δώσω καμμιὰ καὶ θὰ σὲ
κάνω πιὸ κοντὸ ἀκόμα!

— Τί εἶπες ρέ; γρυλλίζει
ὁ νάνος κατακόκκινος ἀπὸ θυ-
μῶ. Τὸ ἤθελες πού τόπες αὐ-
τὸ ἤ... σοῦ ξέφυγε; Μήπως
ἀποφάσισε νὰ αὐτοκτονή-
σης;

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ σηκω-
θῆ γιὰ νὰ δειρῆ τὸ παιδι, πού
τοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι, μὰ τοῦ
κόβεται ἡ φόρα ὅταν βλέπει
ἕνα μικροσκοπικὸ στρατιῶτη

νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος
τοῦ μὲ τὸ ὄπλο του προτετα-
μένο!

— Τί τρέχει ἐδῶ; ρωτάει
μὲ σκληρὴ φωνὴ τὸ παιδι μὲ
τὴ διαπλανητικὴ στολή.

— Τί... τί... τίποτα, στρα-
τηγέ μου!, τραυλίζει τρομα-
γμένος ὁ νάνος. Λέγαμε μιὰ
εὐθυμὴ ἱστορία γιὰ κάτι ἐλέ-
φαντες, πού μιὰ φορὰ βγή-
καν μπροστά μου στὴ ζούγ-
κλα καὶ θέλανε νὰ μοῦ πούνε
ὅτι ἐγώ...

— Σκαμὸς!, φωνάζει τὸ
παιδι μὲ τὸ ὄπλο. Μιὰ λέξι!
ἀκόμα ἂν βγάλης ἀπὸ τὸ στό-
μα σου, σὲ σκότωσα!

Ὁ Κοντοστούπης λουφά-
ζει! Ζαρώνει καὶ γίνεται ἀ-
κόμα πιὸ μικρὸς ἐνῶ ἡ καρ-
διά του χτυπάει τρελλά.

Ὁ Ὑπερέλληνας δὲ σα-
λεύει ἀπὸ τὴ θέσι του. Ξανα-
κλείνει ἐντελῶς τὰ μάτια του
καὶ κάνει τὸ λιποθυμισμένο.

Σιγὰ - σιγὰ ὁμως πλησιάζει
τὸ ἀριστερὸ του χέρι στὸ
στόμα του καὶ πιέζει ἕνα κου-
μπάκι σ' ἕνα ρολογάκι - ρα-
διοπομπό, πού εἶναι περασμέ-
νο ἐκεῖ.

Μὲ σιγανὴ ψιθυριστὴ φω-
νὴ λέει:

'Εδῶ Ὑπερέλληνας! Κα-
λῶ τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ ἀ-
κούς;»

«Σὲ ἀκούω!, ἀπαντᾷ μὲ
λαχτάρια ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα
του. Πού εἶσαι;»

«Μέσα σ' ἕνα πλανητόπλοιο
μαζί μὲ ἄλλα παιδιὰ! Μᾶς
μεταφέρουν κάπου ἴσως ἔξω
ἀπὸ τὴ Γῆ! Δὲν ξέρω!... Θὰ

σὲ εἰδοποιήσω ἀμέσως· μόλις βεβαιωθῶ πὺ πηγαίνομε!...»

«Ἐἴστε...
ἐχθροὶ τῆς Γῆς!»

ΤΑ ΤΡΙΑ πλανητόπλοια, συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους. Βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς ἔξω, στὸ διάστημα ἀνάμεσα στ' ἄστρα ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτα — οὔτε ἀέρας — γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὸ πέταγμά τους. Ἐκεῖ ἀναπτύσσουν ταχύτητα μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτὸς καὶ καταδροχθίζουν ἀπληστα τὶς ἀποστάσεις!

Λίγες ὥρες ἀργότερα ἓνα τεράστιο κοκκινωπὸ ἄστρο φανερώνεται μπροστά. Τὸ πλησιάζουν χαμηλώνουν μέσα στὴν ἀτμόσφαιρά του καὶ προσγειώνονται στὸ ἔδαφος ἑνὸς παράξενου οὐρανοῦ σώματος πὺ εἶναι: πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὴ Γῆ.

Τὸ μέρος ὅπου προσγειώθηκαν εἶναι: ἓνα εἶδος ἀπέραντου ἀεροδρόμιου ὅπου δεκάδες ἄλλα ὅμοια πλανητόπλοια εἶναι σταματημένα. «Διάφανοι» καὶ μικροσκοπικὸι στρατιῶτες τριγυρίζουν ἀνάμεσα στὰ πλανητόπλοια.

Οἱ πόρτες τῶν νεοφερμένων πλοίων ἀνοίγουν.

Τὰ παιδιὰ βγαίνουν ὑπάκουα ἔξω καὶ σχηματίζουν μιὰ μεγάλη φάλαγγα κατὰ τετράδας. Ἀνάμεσά τους εἶναι κι' ὁ Ὑπερέλληνας. Ὁ Κοντοστούπης πὺ ἔχει βρῆ στὸ μεταξὺ τὸ γιὸ τοῦ Ἐλ

Γ κ ρ έ κ ο στέκεται δίπλα τοῦ μουρμουρίζοντας:

— Τί νὰ σὰς κάνω μωρέ, πὺ δὲν... ἀρχισα ἀκόμα νὰ θυμώνω! Ἄλλοιῶς θὰ σὰς εἴδειχνα ἐγώ!...

Ἡ φάλαγγα τῶν παιδιῶν ξεκινᾷει συνδεδεμένη ἀπὸ τοὺς μικροὺς φρουροὺς καὶ ἀρκετοὺς «Διάφανους», διασχίζει τὸ ἀεροδρόμιο καὶ μπαίνει μέσα σ' ἓνα δάσος μὲ πανύψηλα δέντρα.

Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ μπαίνουν μέσα σ' ἓνα μεγάλο στόμιο ἀνοιγμένο στὰ πλευρὰ ἑνὸς γιγάντιου βράχου καὶ προχωροῦν μέσα σ' ἓνα διαδρόμο πὺ ὁδηγεῖ στὰ βάθη τοῦ ἐδάφους. Καθὼς βραδίζουν τὰ μάτια τοῦ Ὑπερέλληνα ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ τὰ τεχνήματα τοῦ διαδρόμου πὺ εἶναι σκαλισμένα μέσα σὲ συμπαγῆ πετρώματα! Ἐκπληκτὸς βλέπει ὅτι τὰ πετρώματα αὐτὰ περιέχουν ἄφθονο «Οὐράνιο» μιὰ σπάνια μεταλλικὴ οὐσία πὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν παραγωγή τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Καθὼς προχωρεῖ ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τὸ κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ - ραδιοπομποῦ του καὶ τὸν πλησιάζει στὸ στόμα του. Ὁ ἦχος τῶν βημάτων σκεπάζει τὴ φωνὴ του.

«Ἐδῶ Ὑπερέλληνας! λέει. Καλὸν τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο! Μ' ἀκούς πατέρα;»

«Σὲ ἀκούω παιδί μου!» ἀπαντᾷ μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοπομπὸ ἢ φωνὴ τοῦ Ἑλληνα. «Βρίσκομαι πάνω σ' ἓνα

μακρινὸ πλανήτη!, λέει τὸ παιδί. Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ πλανήτης οὔτε ποὺ βρίσκεται! Ξέρω μόνο ὅτι τὸ ἔδαφος του περιέχει ἄφθονο οὐράνιο!...»

Κατεβάζει τὸ χέρι του.

Ἡ συνοδεία τώρα ἔχει φτάσει στὸ τέρμα τοῦ διαδρόμου καὶ μπαίνει μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα ὅπου, καθισμένος πάνω σ' ἓνα θρόνο ἀπὸ μάρμαρο εἶναι ἕνας «Διάφανος» πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Γύρω του στέκονται μὲ σεβασμὸ ἄλλα παρόμοια τέρατα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ στέκεται ἀκριβῶς πίσω του καὶ τοῦ κάνει ἀέρα μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά του!

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιά μὲ τὶς διαπλανητικὲς στολὲς πηγαίνει κοντὰ στὸν μεγαλόσωμο «Διάφανο» καὶ στέκεται μπροστά του προσοχῇ.

—ὦ μεγάλε Βασιλιά!, τοῦ λέει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Σοὺ φέρνομε κι' ἄλλα παιδιά ἀπὸ τὴ Γῆ!

Ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον στόμα τοῦ «Διάφανου» βασιλιά βγαίνει μιὰ βραχνὴ φωνὴ ποὺ θυμίζει κρᾶξιμο βατραχίου:

—Τὶ ἔγινε μὲ τὴν ἐπίθεσι; ρωτάει. Θέλω σὲ δέκα μέρες ἢ Γῆ νὰ εἶναι δική μας!

Τὸ παιδί κουνάει ἀμφίβολα τὸ κεφάλι του.

—Μᾶς χρειάζεται: περισσὸς καιρὸς!, λέει.

Ὁ «Διάφανος» μορφάζει ἀποκρουστικά.

—Δυστυχῶς λέει μὲ τὴν βατραχίσιον φωνὴν τοῦ ἐμεῖς ὁ

μεγάλος καὶ εὐγενικός λαὸς τοῦ ἀστρου Ταβῶρ, δὲν μποροῦμε νὰ ἐνεργήσουμε μόνοι μας τὴν ἐπίθεσι αὐτὴ ἐναντὶον τῆς Γῆς! Θὰ τελειώναμε σὲ λίγες ὥρες καὶ θὰ ὑποδουλώναμε ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος! Ὁ ὀργανισμὸς μας ὁμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ στὸ ἄζωτο ποὺ περιέχει ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς! Ὅσοι ἀπὸ μᾶς ἔμειναν ἐκεῖ περισσότεροι ἀπὸ δώδεκα ὥρες πέθαναν! Ἔτσι: δὲν μποροῦμε νὰ ἐγκατασταθούμε στὴ Γῆ καὶ νὰ τὴν ὑποδουλώσουμε μόνοι μας! Γι' αὐτὸ καταφύγαμε σὲ σᾶς, τὰ παιδιά τῆς Γῆς! Ἀρπάξαμε χιλιάδες ἀπὸ σᾶς τὰ φέραμε ἔδῳ καὶ μὲ τὰ τέλεια μηχανήματα, ποὺ ἔχουν κατασκευάσει οἱ ὑπέροχοι ἐπιστήμονές μας, σᾶς κάναμε ἐχθροὺς τῶν ἀνθρώπων, στρατιῶτες καὶ ὄργανα τοῦ λαοῦ τοῦ ἀστρου Ταβῶρ!

Κουνάει τ' αὐτιά του χτυπώντας τα μερικὲς φορὲς μετὰ τὸν τῶν. Ἐνας μικρόσωμος «Διάφανος» πλησιάζει τρέχοντας καὶ ὑποκλίνεται θαθεῖα μὲ σεβασμὸ. Στὰ χέρια του κρατᾷ μιὰ μικρὴ συσκευὴ, ποὺ τὴν ἀκουμπᾷ σ' ἓνα μετὰλλινον τραπέζακ: μπροστὰ στὸν βασιλιά.

—Τώρα συνεχίζει ὁ βασιλιάς τῶν τεράτων ἀποτεινόμενος στὰ αἰχμάλωτα παιδιά: θὰ σᾶς κάνω κι' ἑσᾶς στρατιῶτες τῆς μεγάλης φυλῆς τοῦ Ταβῶρ! Κυττάξτε με καλά! Κυττάξτε με καλά!

Ὁ Ὑπερέλληνας πιέζει πᾶ

λι τὸ κουμπάκι τοῦ ραδιοπομποῦ του καί, πλησιάζοντας τὸ χέρι του στὸ στόμα του, ψιθυρίζει:

«Ἐδῶ Ὑπερέλληνας! Καλὸ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!»

«Λέγε παιδί μου!»

«Τὰ διαφανῆ αὐτὰ πλάσματα, πατέρα δὲν μποροῦν νὰ ἀντέξουν στὸ ἄζωτο! Τὰ σκοτώνει!... Τὰ ὄντα αὐτά...»

Καὶ μὲ γοργές, σύντομες φράσεις ὁ Ὑπερέλληνας ἐξηγεῖ τὸν πατέρα του τὰ παράξενα πράγματα, πού συμβαίνουν αὐτῇ τῇ στιγμῇ στὸ μακρινὸ πλανήτη Ταβῶρ. Ἐπειτα, χαμηλώνει τὸ χέρι του καὶ παρακολουθεῖ τὸν βασιλιά τῶν «Διάφανων».

—Κυττάξτε με καλά, παιδιά! λέει πάλι αὐτός. Κυττάξτε με καλά καὶ ἀκούστε μὲ προσοχὴ αὐτὰ πού θὰ σᾶς πῆ ἡ ἱερὴ συσκευὴ τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονα Ἐλχίαρ!

Ὁ μικρόσωμος «Διάφανος» γυρίζει ἓνα κουμπὶ τῆς συσκευῆς κι' ἀμέσως ἓνα γλυκὸ πορτοκαλί φῶς πλημμυρίζει τὴν αἴθουσα.

Ὁ Ὑπερέλληνας ἐπιτίθεται!

Ο ΜΙΚΡΟΣ Ὑπερέλληνας ἀνοίγει τὰ μάτια του σαστισμένος. Τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι εὐχάριστο παράξενα εὐχάριστο, καὶ σταλάζει μέσα στὴν ψυχὴ του σὰν βάλασμα.

Μιά φωνή, ἐξίσου γλυκειὰ καὶ εὐχάριστη λέει μέσα ἀπὸ τὴν συσκευὴ τοῦ Ἐλχίαρ:

«Παιδιά μου! Δὲν εἶστε πιὰ ἄνθρωποι! Δὲν ἀνήκετε στὸ ἀνθρώπινο γένος!... Πέστε το αὐτὸ ὅλο μαζί!...»

Τὰ αἰχμάλωτα παιδιά ἔπαναλαμβάνουν ὅλα μαζί:

— Δὲν εἴμαστε πιὰ ἄνθρωποι! Δὲν ἀνήκουμε στὸ ἀνθρώπινο γένος!

Μόνον ὁ Ὑπερέλληνας μένει σιωπηλός, σφίγγοντας μὲ ἀπόγνωσι τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴν προφέρῃ τὰ ἀνόσια αὐτὰ λόγια.

«Δὲν εἶστε πιὰ ἄνθρωποι! λέει πάλι ἡ γλυκειὰ καὶ χαϊδευτικὴ φωνή. Ἀνήκετε στὸ λαὸ τοῦ ἄστρου Ταβῶρ!...»

— Ἀνήκουμε στὸ λαὸ τοῦ ἄστρου Ταβῶρ!, ἔπαναλαμβάνουν ὅλα τὰ παιδιά ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὑπερέλληνα.

«Μισεῖτε τοὺς ἀνθρώπους! Τοὺς μισοῦμε θανάσιμα καὶ θὰ πολεμήσουμε ἐναντίον τους!»

—Μισοῦμε τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ πολεμήσουμε ἐναντίον τους!...

Ὁ Κωνσταντῆς δίπλα στὸν Ὑπερέλληνα λέει μὲ φωνὴ πού τρέμει:

—Τοὺς μισοῦμε τοὺς παλι ἀνθρώπους! Γιατί νὰ μὴν τοὺς μισοῦμε παρακαλῶ; Δὲν ἀνήκουμε στὴν ἴδια φυλή! Εἴμαστε ἐχθροί! Εἶναι ἐχθροὶ μου! Αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι κι' ἐγὼ εἶμαι... «Διάφανος»! Σὲ λίγο πού τ' αὐτιά μου θὰ μεγαλώσουν λίγο ῥακόμα, θὰ γίνω πραγματικὸς «Διάφανος»! Θά...

—Σκασμός!, του φωνάζει
ο βασιλιάς.

—Καλά ντέ!, μουρμουρίζει
ο νάνας. Μην ξεχνάς πώς έγω
άνηκω στη φυλή του άστρου
Ταβώρ και πρέπει να μετράς
τά λόγια σου! Έχεις να
κάνης με το Διάφανο - Κον-
τοστούπη!

‘Η γλυκειά φωνή λέει πάλι
μέσα από τη συσκευή του Έλ-
χίαρ:

«Θά έπαναλάβετε όλοι μα
ζι τόν παρακάτω όρκο: ‘Ορ-
κίζομαι να μισώ τους ανθρώ-
πους, να πολεμήσω εναντίον
τους και να τους ύποδουλώ-
σω στη μεγάλη φυλή του Τα-

— Ζήτω ο ‘Υπερέλληνας!,
φωνάζουν τά παιδιά. Ζήτω!

δώρ! ‘Ορκίζομαι να μη ση-
κώσω ποτέ τó χέρι μου και
να μη στρέψω ποτέ τó όπλο
μου εναντίον όποιουδήποτε
μέλους της φυλής του άστρου
Ταβώρ!...»

‘Όλα τά παιδιά, με μιá
φωνή αρχίζουν να λένε:

«‘Ορκίζομαι!...»

‘Ο ‘Υπερέλληνας δέν μπο-
ρεί να κρατηθή άλλο. Δέν
μπορεί να έπιτρέψη στά ά-
θώα αυτά παιδιά να πάρουν
τόν άπαισιο όρκο, που τούς
ύπαγόρευσε ή σατανική συ-
σκευή!

Τό κορμί του συσπειρώνε-
ται και τινάζεται άπότομα.
‘Απογειώνεται με όρμη και,
σάν ένα γαλάζιο μετέωρο,
σκίζει τόν άέρα πετώντας
πρός τόν Βασιλιά τών «Διά-
φανων».

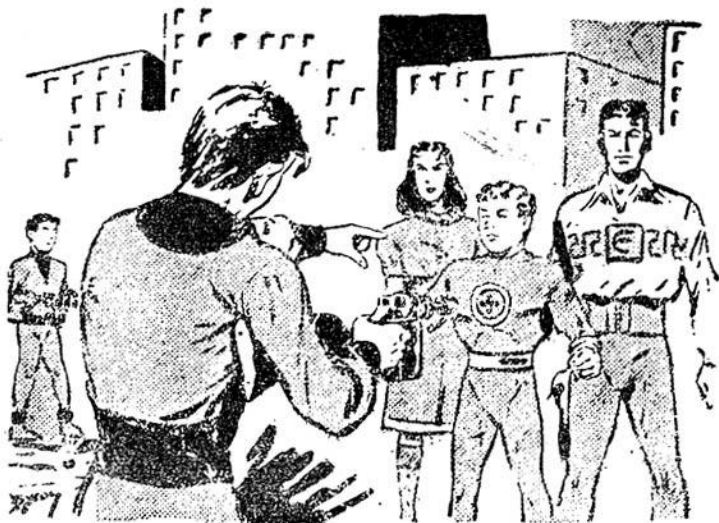
Προσγειώνεται άπαλά μπρο-
στό θρόνο και ή μικροσκοπι-
κή γροθιά του άνυψώνεται
σφιγμένη και πέφτει πάνω
στη συσκευή του Έλχίαρ!

‘Η συσκευή γίνεται κομμά-
τια!

Τό πορτοκαλί φώς σήνει.
‘Η γλυκειά φωνή δέν άκούγε-
ται πιά! Τά παιδιά παύουν
να προφέρουν τó φριχτό όρ-
κο!

‘Από τó στήθος του βασι-
λιά τών «Διάφανων» βγαίνει
ένας τρομακτικός ήχος που
θυμίζει: ούρλιαχτά άντιαερο-
πορικής σειρήνας! Τά αυτιά
του σαλεύουν ζωηρά και τó
κορμί του ζαρώνει τεντώνε-
ται άπότομα και ρίχνεται πά-
νω στόν ‘Υπερέλληνα!

‘Ο μικρός γυιός του Έλ

Τὰ παιδιά με τὶς διαπλανητικὲς στολὲς στρέφουν τὰ ὄπλα τους ἐναντίον τῶν ἥρώων μας!...

Γ κ ρ έ κ ο περιμένει τὸν ἀντίπαλό του με τὰ δυὸ πόδια του γερὰ καρφωμένα χάμω καὶ με τὶς γροθιές του σφιγμένες.

Καθὼς ὁ βασιλιάς τῶν «Διάφανων» πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος του σὰν βολίδα ὁ Ὑπερέλληνας ἀνυψώνει τὴ μιά γροθιά του με δύναμι ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς καὶ τὸν χτυπάε: στὸ πρόσωπο.

Ὁ «Διάφανος» ποὺ δὲν περὶμενε ἕνα τόσο δυνατὸ χτύπημα, τινάζεται πρὸς τὰ πάνω, κάνει μιά στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ πέφτει πάλι πάνω στὸ θρόνο

του, μισολ.πόθυμος.

Χειροκροτήματα ἀντηχοῦν καὶ μιά φωνὴ ἢ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη λέει:

—Μπράβο, Βέλος! Δόσε του νὰ καταλάβῃ! Τσάκισέ τον, πρὶν θυμώσω καὶ τὸν βάλω νά... φάη τ' αὐτιά του!

Ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ περτωδούς βασιλιά ἀγαίνει πάλι ὁ ἴδιος ἀνατριχιαστικὸς ἦχος.

Ὁ Ὑπερέλληνας κυττάζει γύρω του. Δεκάδες «Διάφανοι» καὶ ὀπλισμένα παιδιά κινοῦνται πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ μυαλό τοῦ παιδιοῦ δουλεύοντας πυρετωδῶς ζυγίζει σὲ μιά στιγμή τὴν κατάστα-

σι. Οί αντίπαλοί του είναι πολλοί και ό περιωρισμένος χώρος τής σπηλιάς δέν είναι άρκετός γιά νά έχη έλευθερία κινήσεων.

Τό Βέλος χτυπάει τά πόδια του χάμω άπογειώνεται πά-λι και κατευθύνεται πετώντας πρòς τήν έξοδο τής σπηλιάς Πίσω του πετάει ό Κοντοστούπης πού έχει συνέλθει έντελώς άπό τήν επίδρασι τής μαγικής μηχανής με τή γλυκεία φωνή.

Πίσω άπό τόν Κοντοστούπη πετούν οί «Διάφανοι» γεμίζοντας τόν άέρα με τά άνατριχαστικά ούρλιαχτά τους!

Οί «χειροβομβίδες»!

Σ ΚΙΖΟΝΤΑΣ τόν άερα σά πραγματικό βέλος, ό 'Υπερέλληνας βγαίνει έξω, στό ύπαιθρο. Ένα καταπληκτικό θέαμα τόν περιμένει: έκει.

'Εκατοντάδες «Διάφανοι» πετούν στόν άέρα γύρω άπό τò στόμιο τής σπηλιάς ουο-λιάζοντας κι' αύτοί σάν τούς άλλους, ένώ έκατοντάδες παιδιά με διαπλανητικές στολές και όπλα στό χέρι: α τρέχουν πρòς τò ίδιο σημείο άπό κάθε κατεύθυνσι τραδηγμένοι χωρίς άλλο άπό τισ κραυγές τού χτυπημένου βασιλιά.

"Όλοι μαζί ρίχνονται έναντίον τού 'Υπερέλληνα και τού Κοντοστούπη, καθώς αύτοί βγαίνουν άπό τή σπηλιά!

Αυτό πού έπακολουθεί εί-

ναι δύσκολο νά τò περιγράψω κανείς.

Ό 'Υπερέλληνας και ό νάνος βρίσκονται περικυκλωμένοι άπ' όλες τισ μεριές. Άμέτρητα τεράστια αύτιά σαλεύουν άπειλητικά προσπαθώντας νά τούς χτυπήσουν και άμέτρητα διαφανή μπράτσα άπλώνονται: γιά νά τούς άρπάξουν!

Τò παιδί - θαύμα καταλαβαίνει ότι δέν είναι άπλώς ή δύναμι, πού θα τόν κάνει νά νικήση, αλλά ή πανουργία και ή στρατηγική.

'Αφήνει τò κορμί του νά πέση πρòς τò έδαφος σάν βολίδα, δίνει δυò - τρεις γροθιές σέ μερικούς «Διάφανους» πού συναντάει και... βγαίνει άπό τόν θανάσιμο πλοίο τών εξώκοσμων τεράτων.

Μά δέν άπομακρύνεται! Γυρίζει άμέσως πίσω γιαντί άντιλαμβάνεται ότι Κοντοστούπης δέν μπόρεσε νά σπάση τόν κλοιό και βρίσκεται τώρα στή διάθεσι τών φριχτών κατοίκων τού πλανήτη Ταδώρα!

Πραγματικά, ό νάνος είναι κλεισμένος άπό παντού άπό «Διάφανους»!

— Παναγίτσα μου! ούρλιάζει. Τι κακό είναι αύτό; Δέ βλέπω τίποτ' άλλο άπό αύτιά... α υ τ ι ά... ΑΥΤΙΑ! Βάλε τò χεράκι σου Θεούλη μου! Όδήγησε με, Άγιε Όνούφριε προστάτη μου! Ρίξε τους... ψύλους στ' αύτιά και κάε τους νά τò βάλουν στό πόδια! "Όχι ή καρδούλα μου!

Ένα τεράστιο διαφανές αὐτὶ πλησιάζει ἐπικίνδυνα πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ νάνος μὴν ξέροντας τί κἀν, ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ τὸ ἀρπάζει! Τὸ σφίγγει μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἐνῶ ὁ «Διάφανος» στὸν ὁποῖο ἀνήκει τὸ αὐτὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζει: μανιὰ σμένα στὸν ἀέρα ἀπὸ τὸν πόνο, κάνοντας τοὺς ὁμοίους του νὰ παραμερίζουν!

—Πρῶτὴ φορά τραβάω τόσο μεγάλο αὐτὶ!, μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό ὁ Κοντοστούπης.

Ὁ Ὑπερέλληνας ρίχνεται ἀνάμεσα στὰ τέρατα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Κοντοστούπη. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, οἱ γροθιές του κάνουν τοὺς «Διάφανους» νὰ ἀποχωρήσουν τρομαγμένοι. Ἀμέσως ἔπειτα ὁμως, οἱ φριχτοὶ κάτοικοι τοῦ Ταβῶρ ζῶνουν πάλι ἀπὸ παντοῦ τοὺς δυὸ ἥρωές μας! Οἱ «Διάφανοι» τὸ παιδί - θαῦμα καὶ ὁ νάνος γίνονται μιὰ ἀλλόκοτὴ μάζα πού περιστρέφεται μὲ μανιὰ στὸν ἀέρα!

Καὶ τότε δυὸ μορφὲς πλησιάζουν γοργὰ σκίζοντας τὸν ἀέρα, ἢ μιὰ κόκκινη κι' ἢ ἄλλῃ γαλανόλευκη. Εἶναι ἡ Ἀστραπὴ καὶ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο! Ὁ πατέρα καὶ ἡ μητέρα πού ἔρχονται νὰ βοηθήσουν τὸ ἀγαπημένο τους παιδί!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο κρατᾶει στὰ χέρια του μερικὰ μικρὰ ἀντικείμενα πού μοιάζουν μὲ χειροβομβίδες.

—Θεέ μου!, λέει ἡ Ἀστραπή. Κύτταξε ἐκεῖ! Ἐκατοντά

δες ἀπὸ τὰ διαφανῆ ἐκεῖνα τέρατα παλεύουν μὲ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Ὑπερέλληνα! Τοὺς βλέπω μέσα ἀπὸ τὰ διαφανῆ κορμιά τους!... Παιδί μου!... Ἐλπίζω νὰ μὴ φτάσαμε ἀργά!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο σφίγγοντας τὰ δόντια του ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγωνία σηκώνει τὸ ἓνα του χέρι καὶ τινάζει μιὰ ἀπὸ τὶς «χειροβομβίδες» του ἐναντίον τῆς μάζας τῶν τεράτων.

Ἡ «χειροβομβίδα» σκάζει μ' ἓνα σιγανὸ κρότο ἀνάμεσά στα ἐξώκοσμα πλάσματα χωρὶς νὰ βγάλῃ καμμιὰ λάμψη.

Τὰ ὄντα τοῦ πλανήτη Ταβῶρ σκορπίζουν! Τὰ περισσότερα πέφτουν χάμα νεκρά! Ἄλλα δοκιμάζουν νὰ σωθοῦν φεύγοντας, μὰ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο τὰ κυνηγᾷ καὶ τὰ ἐξοντῶνει μὲ τὶς «χειροβομβίδες» του!

Ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς βγαίνουν τώρα κι' ἄλλοι «Διάφανοι». Ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας πού βρίσκεται πιὰ κοντὰ στὸν πατέρα του, τοῦ δείχνει ἓναν πῖδὸ μεγαλόσωμο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλιάς τους!, λέει. Δόσε μου μιὰ «χειροβομβίδα», πατέρα! Περιέχουν συμπτυκνωμένο ἄζωτο δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί!

Ὁ Ὑπερέλληνας ἀρπάζει μιὰ «χειροβομβίδα» καὶ πετάει πάνω ἀπὸ τὸ βασιλιά τῶν «Διάφανων».

—Τὰ ὄπλα αὐτὰ φωνάζει περιέχουν ἄζωτο καὶ μπορού-

με νὰ ἐξοντώσουμε ὁλόκληρο τὸν πληθυσμὸ τοῦ πλανῆτη Ταβῶρ! Θὰ σὰς ἀφήσουμε ὅμως νὰ ζήσετε ἂν οἱ ἐπιστήμονές σας ξαναγυρίσουν τὰ παιδιὰ στὴν πρώτη τους κατάστασι, ὅπως ἦσαν στὴ Γῆ, καὶ ἂν μὰς παραδώσετε ὅλα τὰ πλανητόπλοιά σας κι' ὅλα σας τὰ ὄπλα! Θὰ διατάξετε ἀμέσως τὰ παιδιὰ - στρατιῶτες πού εἶναι στὴ Γῆ νὰ ἐπιστρέψουν ἐδῶ γιὰ νὰ υποβληθῶν κι' αὐτὰ στὴ θεραπεία! Τότε μόνο θὰ σὰς ἀφήσουμε νὰ ζήσετε! 'Αλλοιῶς...

Καὶ σηκώνει τὸ χέρι του μὲ τὴ χειροβομβίδα!

— Δέχομαι!, φωνάζει ὁ βασιλὰς τῶν «Διάφανων» μὲ τὴ βατραχίσινα φωνή του. Δέχο. Μαι!... Νικηθήκαμε!

'Αργότερα στὴ Νέα 'Υόρκη καὶ σ' ὅλο τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, οἱ ἄνθρωποι γιορτάζουν! 'Ιδιαίτερα ὅμως γιορτάζουν τὰ παιδιὰ, γιὰ αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα θύματα τῶν τρομερῶν ἐκείνων ἐπιδρομῶν, πού δοκίμασαν νὰ ὑποτάξουν τὸ ἀνθρώπινο γένος, χρησιμοποιώντας τὰ ἴδια τὰ βλαστάρια τῶν ἀνθρώπων!

Στὴ Νέα 'Υόρκη, χιλιάδες παιδιὰ περιφέρονται στοὺς δρόμους τραγουδώντας καὶ ζητωκραυγάζοντας. 'Ανάμεσα τους, καθισμένος στοὺς

ῶμους ἑνὸς δυνατοῦ παιδιοῦ πού τὸν κουβαλάει ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο εἶναι ὁ 'Υπερέλληνας, ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο.

— Ζήτω ὁ 'Υπερέλληνας!, οὐρλιάζουν τὰ παιδιὰ. Ζήτω!

Τὸ παιδί - θαύμα κουνάει τὰ χέρια του, δίνοντάς τους νὰ καταλάβουν ὅτι θέλει νὰ τοὺς μιλήσῃ. Τὰ παιδιὰ σὺν-παίρνουν.

— 'Αδελφοί μου!, φωνάζει ὁ 'Υπερέλληνας. 'Η νεολαία ὅλου τοῦ κόσμου πέρασε ἀπὸ μιὰ φριχτὴ δοκιμασία! Εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος ἐξουδετερώθηκε! 'Ας ὀρκιστοῦμε τώρα ὅλοι μας ὅτι ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ δὲ θὰ δεχτοῦμε ποτὲ νὰ γίνου με ὄργανα τῶν ἐχθρῶν τῆς 'Ανθρωπότητος!

— 'Ορκιζόμαστε!, φωνάζουν χιλιάδες παιδικές φωνές μαζί. Ζήτω ὁ 'Υπερέλληνας!

— Ζήτω καὶ ὁ 'Υπερκοντο στούπης!, φωνάζει κάποιος.

— Ζήτωωω!, φωνάζουν τὰ παιδιὰ γελώντας.

'Ο Κοντοστούπης πού παρακολοθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ ἀπὸ ἕνα παράθυρο ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ ἀνεβοκατεβάζει τὴ μύτη του συγκινημένος.

— Χμ!, κάνει. Νόμιζα πὼς μὲ εἶχαν ξεχάσει ἐμένα πού κόντευα νὰ γίνω... «Διάφανος» ἐξαιτίας τους!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάου 'Αστρίτη.

'Αποκλειστικὴς «'Υπερανθρώπου». 'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Έκυκλοφόρησε

Το 4ο «Βιβλίο του Μέλλοντος», ένα ακόμη διαπλανητικό άριστούργημα, με τον τίτλο:

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

(Έπιδρομή από το διάστημα)

Είναι ένα μυθιστόρημα, από την εποχή που τα ταξίδια όχι μόνο μεταξύ των πλανητών του ήλιακού μας συστήματος, αλλά και μεταξύ διαφόρων ήλιακών συστημάτων, θα είναι πραγματικότητας. Περιγράφει τις περιπέτειες ενός ήρωος του διαστήματος, ενός κοσμοναύτη, που αγωνίζεται να σώσει τη Γη από την τρομακτική «Βόμβα Κατακλυσμού», που διαθέτει μια αλλόκοτη φυλή ενός μακρινού πλανήτη!

Κανένας δεν πρέπει να χάσει το 4ο «Βιβλίο του Μέλλοντος». Έξωφύλλα πολυτελή, σελίδες 130, μόνο 6 δραχμές.

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε εμείς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επίταγες να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» σάς καθιστά γνωστών ότι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος η ανάπτυψις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Τὸ τεύχος 53

πού θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα με τὸν τίτλο

ΤΖΕΚΥΛ

Ο ΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἀποτελεῖ κι' αὐτὸ σημαντικό σταθμὸ στὴν ἱστορία τῶν Ὑπερανθρώπων! Στὸ τεύχος αὐτὸ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας νέος Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου, τρομερότερος ἀπὸ κάθε προηγούμενο, καὶ οἱ Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος ἀντιμετωπίζουν πάλι ἀφάνταστους κινδύνους γιὰ νὰ σώσουν τὴ Γῆ ἀπὸ τὸν φοβερὸ Τ ζ έ κ υ λ!

Τὸ 53 εἶναι ἓνα τεύχος, πού θὰ σᾶς συναρπάσῃ καὶ θὰ σᾶς συγκλονίσῃ με ἀπροσδόκητα ἐπεισόδια, ἐκπληκτικούς ἡρωϊσμούς καὶ γοργὴ δράσι!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 7ος — Άρ. τεύχους 52 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλλάδια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!	24) Στην Άγκυαλιά Έρπετών
2) Οί τερατάνθρωποι έκδικούνται.	25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρον
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπερανθρώπων
5) Οί Ούρανοξύστες καταρρέουν.	28) Στη χώρα τών Κενταύρων
6) Οί 'Υπ άνθρωποι έξοντώνονται	29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπερανθρώπου
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	31) Οί Φτερωτοί Μονομάχοι
9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπερανθρώπου.	32) Τό Μυστικό του Πλανήτη κρόνου
10) Στα δόντια του Λιονταριού	33) 'Ο Μεγάλος Όρκος
11) Οί 'Αετοί έφορμούν!	34) Τό Τέλος τής Γής
12) Τό Τραίνο του Θανάτου	35) Ζωντανή Παγίδα
13) Στη Χώρα τών Τρελλών	36) Κουροράοι τών Ούρανών
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	37) 'Ο Άόρατος Άνθρωπος
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	39) Τά Όντα του Όλέθρου
17) Άστραπή, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου.	40) Οί Μαύροι Έωσφόροι.
18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
19) 'Ο Άρχων του Κόσμου	42) 'Η Γροθιά του Έλληνα
20) 'Ο Τόμος τών Όκειανών	43) 'Ο Έλ Γκρέκο Δεσμώτης
22) Τό Μυστικό του Πράσινου Έλεφαντα	44) Τό Τέρας τών Ούρανών.
23) 'Η Άστραπή έπιτίθεται	45) 'Η Φύσιστα έκδικείται
	46) 'Ο Έχθρος του Κόσμου
	47) 'Η Άνάστασις του Φάουστ
	48) 'Η Γιγαντομα χία.
	49) 'Ο Γάμος του Έλ Γκρέκο
	50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
	51) 'Η φλεγόμενη Λίμνη.

